

LIBRI Eugenia Maria

psiholog, psihoterapeut, consilier școlar

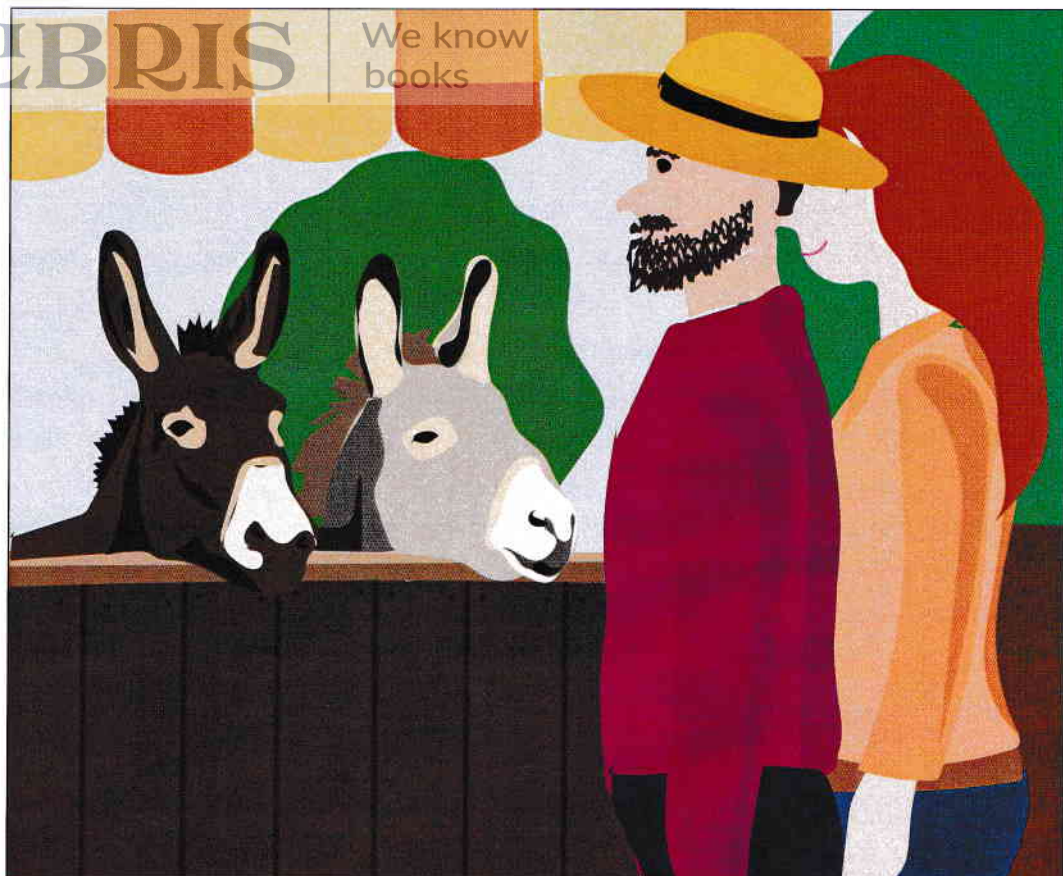
Măgărușul leneș și încăpățânat

Poveste terapeutică
pentru vindecarea sentimentelor
de hiperprotecție

Ilustrații
Silvia Crișan

EDITURA

TANA

A fost odată ca niciodată o familie de măgăruși care trăiau la poalele unui munte, într-un sătuc uitat de lume. Ei aparțineau unor săteni bătrâni și harnici, care mai toată ziua erau pe dealuri cu treburi pentru a face rost de câțiva bani pentru traiul lor zilnic. V-ați dat seama ușor că singura lor avere era această familie de măgăruși de care aveau grijă ca de ochii din cap.

Sigur, povestea a început cu mult timp în urmă, când cei doi soți erau mai tineri și în putere. Dar, pentru că nu au putut avea copii, aceștia s-au gândit cum le va fi traiul la bătrânețe, cine o să-i ajute și pe ei, că de, fiecare familie din sat avea un urmaș, numai ei nu. Așa că cei doi soți s-au hotărât într-o zi să meargă la târg și să cumpere un animal care să le aline zilele și să le ușureze munca. Și cum aceste târguri se organizau doar o dată la câteva luni, într-un sat nu departe de al lor, s-au pregătit cu grijă pentru ziua cea mare ce avea să vină în curând.

Iată că ziua veni și cei doi soți se treziră foarte devreme pentru a nu întârzia și a fi încă de la începutul târgului prezenți, nu care cumva să rateze oferta cea mai bună. Acum, dacă mă întrebați pe mine, cred că nici nu au dormit în acea noapte de emoții. Când unul, când celălalt veneau cu tot felul de variante de animale, care mai de care, și își imaginau fiecare cum animalul găsit de ei îi va ajuta. Vorbeau de cai, vaci, bivoli, oi, toate păreau să devină importante și de folos pentru ceea ce-și doreau ei la bătrânețe.

Dar iată-i pe cei doi ajunși la fața locului și ce să vezi, luară târgul de la un capăt la celălalt, dar nici urmă de cai, vaci, bivoli sau oi, era doar un uncheș care trăgea după el un măgar și-o măgăriță, în rest, doar păsări de tot soiul. Se învârtiră uncheșii noștri de câteva ori, dar se părea că nici un alt vânzător de animale nu dorea să se descotorosească în acel moment de animalul din ograda lui. Și cum timpul trecea și târgul parcă se termina, cei doi se hotărâră să-i ia pe cei doi măgari. Sigur nu erau foarte încântați, dar mai rău era să se întoarcă acasă cu mâna goală și să aștepte până la primăvară un nou târg. Așa că s-au gândit să se folosească acum de aceștia. Se învoiră cu vânzătorul și, pentru o pungă cu câțiva bani, cei doi porniră spre casă cu această nouă familie de măgari. Și pentru că în sat orice ființă primește un nume, sătenii noștri își botezară măgarul – Garu și măgărița – Ița.

Acum se vede că Ița și Garu erau tineri și în putere, așa că nu le-a fost mică uimirea celor doi soți să vadă cât de harnici sunt aceștia. Ei știau că măgarii sunt leneși și încăpățânați și de aceea nu ar fi vrut să îi ia, dar, vezi, s-au înșelat amarnic uncheșii noștri. Acum aceștia erau fericiți, Garu îl ajuta pe bărbat, căra lemne pentru foc, sacii cu mălai și porumb pentru hrană, iar Ița baloții cu fân, ulcioarele de apă și coșurile cu fructe. Eee..., dar peste iarnă Garu și Ița începură să se iubească și, în urma acestei iubiri, veni pe lume primul lor fiu, măgărușul Magi. Ce fericiți au fost stăpânii când au văzut că familia de măgari se mărește și că de acum se pot bucura și chiar comercializa laptele de măgăriță, care era foarte bun și hrănitor! Nu își mai încăpeau în piele de fericiți! Se gândeau că de acum vor putea căra mai mult și deci vor trăi mai